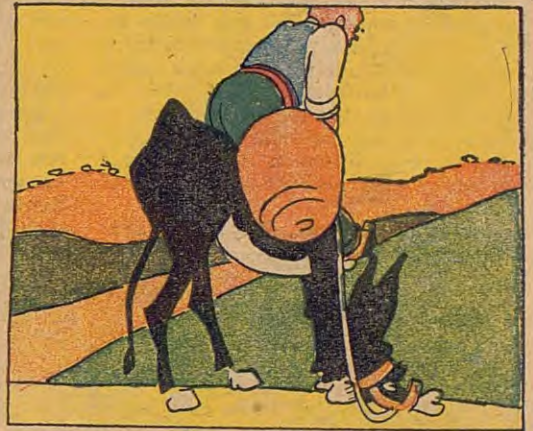
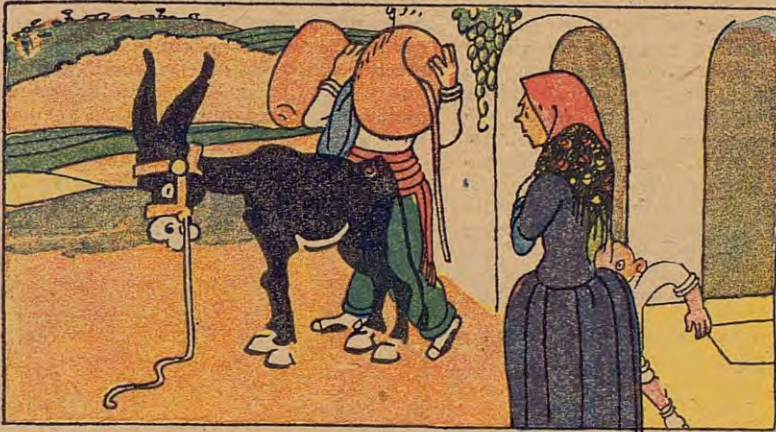

VIROLET

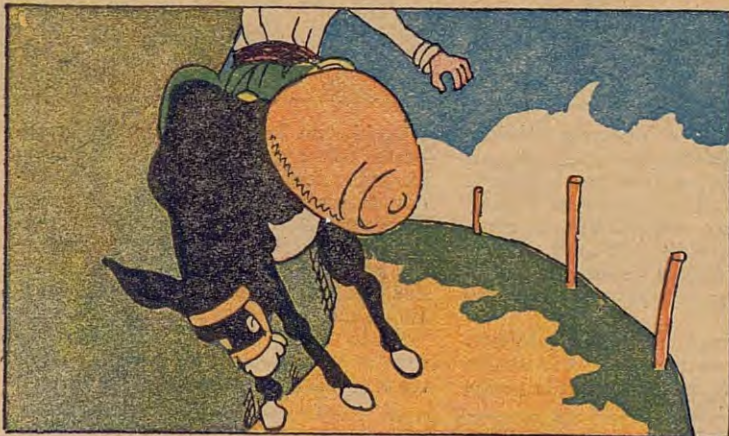
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EL RUC TOSSUT

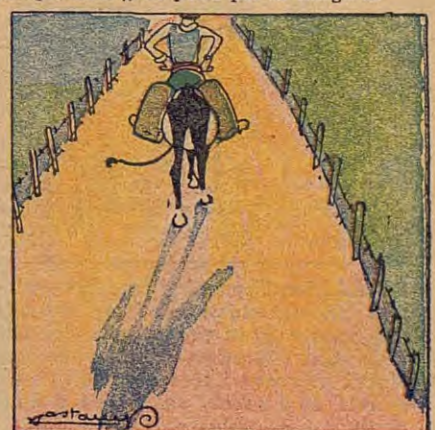
per CASTANYS

1 En Nofre tenia un ruc carregat de vicis que cada vegada que hi sortia cap a mercat li costava un disgust. Però un dia va posar-li les sàries com de costum i va sortir a trenc d'alba per tal de vendre dos coves de fruita de la pròpia collita. 2 Com de costum

el ruc va començar a fer de les seves. Quan li semblava bé, s'aturava i no volia caminar i no hi valien raons ni vares de freixa. 3. Ja en podia ésser d'ample el camí per on passava, ell tenia d'anar arrambat al marge o arran del cingle amb greu perill per la integriat

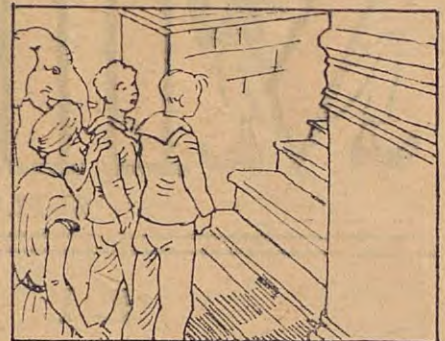
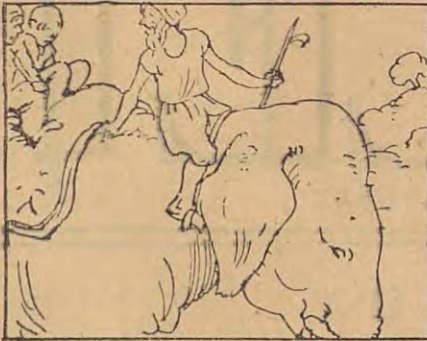
física d'en Nofre que estava constantment amb l'ai al cor. 4 Mentre passava totes aquestes trifunques, en Nofre aquell dia tingué una pensada. 4 Obirà molt prop dues valles de filferro espinós i es proposà escarmentar el ruc. 5 Quan hi arriba, baixà del ruc i el deixà fer aquest com és de suposar, va cuitar a arrambar-s'hi fregant-li la panxa tot caminant. 6 A la tercera passa el ruc va fer un bot ferit per les punxes del filferro i es va pantar al mig del camí. En Nofre es trencava de riure. 7 D'aquell dia ençà, en Nofre ja no te d'amoïnar-se, car el ruc passa sempre pel mig dels camins i no s'acosta a les vores ni en broma.

Una aventura sense buscar-la

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acabament)

Dibuixos d'en MIRET

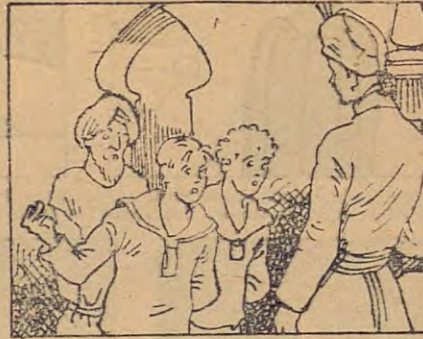
De seguida comprengué en Quimet, viu com era, que l'elefant no empenia el mateix camí que havia fet per anar. Rajhna, més expansiu, digué als seus petits amics: — Looeck estarà content de nosaltres. — En Rafel i en Quimet es morien de ganes de dir: — Però qui és aquest ditxós Looeck, i de què fa? — Però temien descobrir-se, i preferien anar deduint pel que deia el vell.

La conclusió que, després de l'ex-

plicació de Rajhna, tragué en Quimet, fou que Looeck era un poderós príncep que havia estat destronat pel seu cosí Zulum-Pal, valent-se de quatre despitats, d'allò més brètol del país, però els més audaciosos. Com que el poder s'aguanta en el diner, ara Looeck podria activar la campanya en pro del seu restabliment, mercès a l'inagotable tresor que acabaven de descobrir. Looeck, per tradició de família, sempre deia que la jungla guardava un tresor

per ell, que Budha li oferia, per quan la seva dinastia estés en perill. Vet ací que sense preguntar, per fi començaven a veure clar en la fantàstica aventura en què s'havien trobat, sense buscar-la. El dia apuntava ja, quan Melàs s'aturà davant una gran portallada.

Descavalcaren, amb els ossos cruïxits de tanta masega, i seguiren a Rajhna, qui s'introduí en la mansió fins arribar a presència de Looeck. —

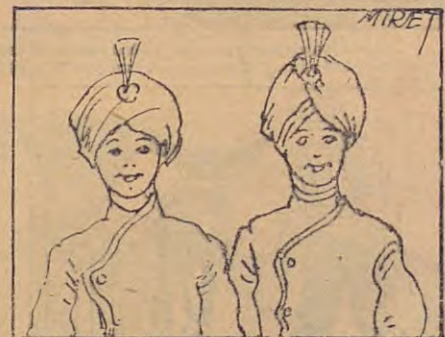
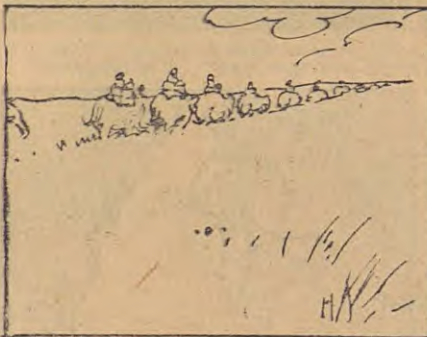
Senyor! Budha vos mostra, per intermèdi nostre, el seu gran tresor!... La jungla guarda el vostre triomf! — Looeck abraçà Rajhna, i després esguardant els joves mariners, preguntà: — Qui són aquests nois? — En Quimet no entenía aquella llengua, però de seguida, pel gest, endevinà el sentit, i s'apressà a dir, fent córrer l'enginy per treure profit de llur situació: — Altesa, no teniem el plaer de conèixer-vos, però, coneixedors de la justícia

de vostra causa, proclamàrem públicament les nostres simpaties, i per aquest sol fet, sense saber com, ens trobàrem presoners de l'odiós Zulum-Pal. El vostre adicte Nazir ens alliberà, en combinació del bon Rajhna, i amb ell acabem de descobrir el tresor que Budha vos ofereix per recuperar el tron que vos perteneix.

Looeck abraçà els dos catalanets, — Vos estimo com es mereix la vostra simpatia per la meva causa i la parti-

cipació que heu tingut en la descoberta del tresor. Quan el tron, a no trigar caurà altre cop en mon poder, sereu nomenats per ocupar altes dignitats. Ara a treballar per la restauració de Looeck! — Això va de primera, es digueren en veu baixa, els dos amiguets, no podiem esperar sortir-ne tan bé!

A la nit, sortiren en silenciosa caravana deu elefants i cinquanta adictes a recollir part del tresor, i Quimet

i Rafel feien l'home indicant les galeries per on tenien de passar, ço que els donava gran prestigi als ulls dels indis; Carregaren un quants embalums d'or i pedreria i retornaren a la residència de Looeck, sense grans incidents.

De seguida es procedí a proveir d'or als que podien traïr Zulum-Pal, que eren molts d'ells ministres i governadors, els quals sols estaven atents a poder especular. El cop no es

féu esperar, la roda estava ben untada! En menys d'una setmana tot fou preparat, i quan Zulum-Pal s'adonà que les coses estaven en perill ja no hi era a temps, perquè Looeck acabava de proclamar-se sobirà amb l'ajut dels seus adictes i dels que fins llavors ho havien estat de Zulum-Pal convenientment metalitzats. Zulum-Pal fou conduït a presència de Looeck, i fou gran la seva sorpresa en veure en lloc de preferència els dos mariners mag-

níficament vestits: — Oh! no m'enganyava que eren sectaris de Looeck!... — ruí com un lleó derrotat, i traient-se un punyal enverinat se'l clavà per no caure baix la ira de Looeck.

Quimet i Rafel renunciaren els seus càrrecs, però foren munificament recompensats, i retornaren a Catalunya plens de riqueses, podent abraçar els seus pares, que els ploraven ja per morts.

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

PREMI D'HISTORIA

P'ovia a bots i a barrals. El país estava inundat, els trens no funcionaven. Un viatger atrevit anava amb automòbil tancat carretera amunt, però quan arribà a un pont que l'aiguat l'havia destruït hagué de recular i refugiar-se en el primer hostel que trobà.

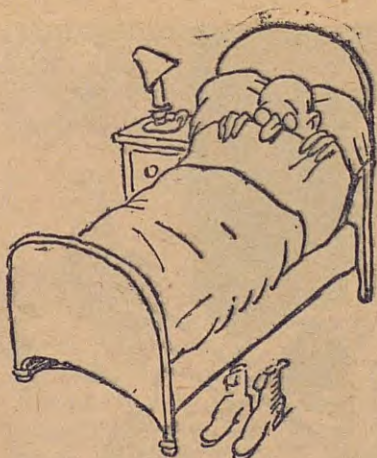

Mirant per la finestra les furioses aigües, exclamà, dirigit-se al cambrer:

- Sembla el Diluvi!
- Com diu el senyor?
- Que sembla el Diluvi. No sabeu què és el Diluvi?
- No, senyor.
- No heu sentit dir com Noé es salvà dins una Arca i anà a parar al mont Ararat?
- No, senyor, amb aquestes pluges, fa tres dies que no sabem cap notícia.

EL DISTRET

El professor de matemàtiques Monsieur Pierre D'Os, el qual és prou conegut dels meus lectors per ses inconcebibles distraccions, un matí, a l'hora de llevar-se, no en cometé cap de les que en ell eren ja habituals. No va provar de menjar-se el diari i llegir

l'esmorzar, no es posà les sabates abans que els mitjons, no s'afaità el cap i es pentinà la barba, ni se'n anà a la Universitat amb el barret sota el braç i els llibres al cap. Per què no sofrí aquestes acostumades distraccions?

Perquè es va descuidar de llevar-se.

PER ENDAVANT

La muller de l'avar sortí de casa tota plorosa.

- Què té? — li preguntà la portera.
- Què li passa, senyora?
- Res, que acabo de barallar-me amb el meu marit. Ai, que sóc desgraciada!
- I per què?
- Perquè li he demanat que em comprés un abric de pells.
- I ara! Si som a l'estiu.
- Sí, però li haig de demanar per endavant, car, si no, quan l'hauria convençut ja fóra passat l'hivern.

BEN PENSAT

L'avar Rata, no es movia en tot l'estiu, de ciutat, i un amic que estiujava a la costa de Llevant el convidà a passà uns dies amb ell, i en Rata acceptà. Passaren dies, setmanes, i en Rata allà estava encar, mentre l'amic, amb paciència, la gorra anava aguantant. Mes per fi, no contenint-se, un dia li va llençar eixa petita indirecta

per tal de fer-lo marxar:

- No creus, Rata, que ta dona i els fills ja t'han d'enyorar amb tants dies de no veure'ls?

I en Rata respon, radiant:

- Bon amic! Quina pensada! Tens raó, pobres xavals i pobra dona, com deuen enyorar-me. Ara me'n vaig a posá'ls un telegrama perquè pugin tots demà!

QÜESTIÓ DE PUPILA

El jutge era guenyo, i per tant, mai hom no sabia on mirava. Davant seu hi havia tres acusats. El jutge digué, dirigint-se al primer:

- Com us dieu?
- Pere Llebre — féu el segon.
- No us pregunto a vós — digué el jutge al segon.

per En GUILLEM D'OLORÓ

— No he contestat pas — féu el tercer.

PREVISIÓ

A l'hotel on en Banau estiujava, el pa era sempre d'una qualitat molt dubtosa i una mica sec. Potser era perquè els hostes no en mengessin gaire, qui sap...

Però un dia, oh sorpresa! en Ba-

nau veié que a l'hora de sopar, el pa era, no sols tou i olorós, sinó encara calent del forn.

Ràpidament se n'embutxacà dues llesques, dient:

— Caram! Pa del dia! Deixa-me'n guardar per demà per si ens el tornessin a donar eixut!

ANIMALADES

— Jo — deia un andalús — sé fer tan bé el gos que quan bordo tots els lladres fugen.

— Això no és res — deia un altre —

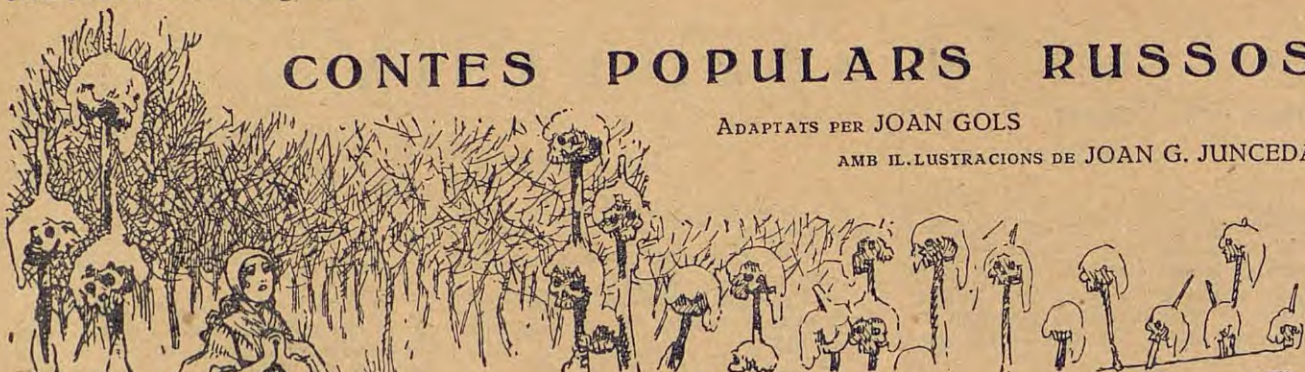
quan jo faig el gat fugen les rates, i els gossos em vénen al darrera.

— Dencs jo — féu un tercer — faig tan bé la gallina, que cada cop que cloquejo em trobo un ou a la butxaca.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

LA GERMANA DE BABA - GROIXNIA

germana? Oh! I quina carn més blanca que tens i quina fragància que fa...

— La meua mare, vostra germana, m'envia perquè em doneu fil per teixir-me una camisa.

— Està bé. Mentre te'l busco, vés comanant el fus i la filosa que estan treballant.

L'Eustòlia es va asseure al davant i la bruixa entrà a la cambra del costat en la qual hi havia la criada i li digué:

— Dóna't manya; escalfa l'aigua pel bany i rentaràs bé la meua neboda que acaba d'arribar, car aquesta nit, per sopar, me la menjaré.

La pobra nena, en oir el que deien al quarto del costat és va quedar mig morta de por. Al cap d'una estona, la criada de la bruixa entrà a la sala en la qual estava l'Eustòlia filant.

— Déu vos guard, neboda de la mestresa.

— Déu te guard, bona minyona de la meua tia. Jo vull donar-te un consell — féu la nostra amiga: — No cremis pas massa llenya car això és despesa inútil; el millor és que al foc hi tiris aigua i al bany, l'aigua, li portis amb el colador.

I en acabar de dir-li allò li regalà

un mocadoret de seda tot guarnit de randes.

Baba-Groixnia des de fora de la cabana, guaitant per la finestra cap endins inquirí.

— Ja files, neboda?

— Sí, tieta, estic comanant fus i filosa.

La bruixa, aleshores s'allunyà de la cabana i la nena aprofità aquell moment per cridar el Gat-Negre i donar-li la tallada de pernil que portava. La bèstia se'l menjà amb una voracitat esfereïdora.

— Bon Gat-Negre, — li preguntà aleshores — no em voldràs dir com ho he de fer per escapar-me?

El Gat-Negre, agraït pel tall de pernil respongué.

— Al damunt de la taula hi ha una tovallola i una pinta. Agafa-les i fuig corrent tant com puguis car la bruixa Baba-Groixnia tot seguit que se n'adonarà correrà al teu darrera amb una velocitat mai vista. De tant en tant ajau-te a terra i escolta-hi amb l'orella ben acostada. Quan oiràs que ella ja és a prop, tiraràs al teu darrera la tovallola, la qual en tocar a terra es transformarà en un riu amplíssim i

vagi a casa de la seva germana del bosc a demanar-li fil per teixir-me una camisa.

— Doncs mira; recorda't bé del que et diré: Trobaràs un pollanc qui voldrà esgarrapar-te la cara amb ses branques: Tu les hi lligaràs amb una cinta vermella. Les portelles del clos que encercla la cabana, xisclaran i es tancaran estrepitosament per no deixar-te passar: Tu untaràs llurs frontisses amb oli. Els gossos que ella té, voldran esbocinar-te a mossegades: Tu els tiraràs pa. Un Gat-Negre ferotge tindrà l'encàrrec d'esgarrapar-te i treure't els ulls: Tu li tiraràs un tall de pernil.

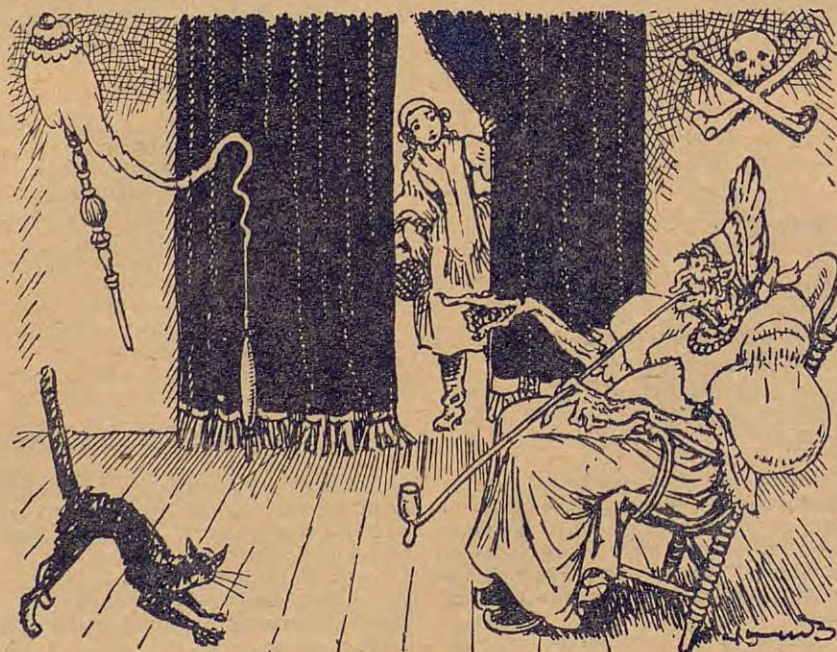
La noia cercà una cinta vermella, agafà un xic d'oli amb una xicreta, es llescà un tros de pa i un tall de pernil, s'acomiadà de sa tia i emprengué el camí de la cabana de Baba-Groixnia.

Al cap de moltes i moltes hores de caminar arribà al clar del bosc en el qual tenia la cabana sa tiastra la bruixa. Les portelles del clos, (aquell clos fet d'ossos humans, amb caps de calavera a dalt de tot) estaven obertes de banda a banda. Na Eustòlia va entrar i tot just hagué passat, les portelles es tancaren automàticament fent un soroll espaordidor. Una certa esgarripança invadí de cap a peus la nostra amigueta, però ella féu el cor fort i va entrar a la cabana. Al mig de la sala s'hi estava la horrífica bruixa comanant la filosa i el fus els quals anaven filant tots sols.

— Bon dia, tieta — féu na Eustòlia.

— Ah!... Tu ets la filla de la meua

(Continuac.ó)

profund. Si la bruixa s'hi llença i el passa nedant, tu ja tindràs temps de tornar a ésser lluny; tornaràs a escoltar a terra de tant en tant, i quan oiràs que la bruixa s'atansa, llençaràs al teu darrera la pinta, la qual en tocar a terra es transformarà un un bosc frondós i espessíssim que la bruixa no podrà travessar.

En oir tot això la noia s'emparà de la pinta i la tovallola esmentades pel Gat-Negre i arrencà a córrer. Els gossos se li tiraren a sobre, més ella els donà el tros de pa que portava i la deixaren estar. Les portes del clos es tancaren estrepitosament de cop, mes ella untà les frontisses mig rovellades, amb oli, i les portelles varen tornar a obrir-se com per art d'encantament. Més enllà, un pollanc començà de fer anar les branques com si fossin mogudes per l'huracà; la nostra amiga les va lligar amb la cinta vermella i va passar corrent.

El Gat-Negre, aleshores s'assegué al davant del fus i de la filosa ocupant el lloc de l'Eustòlia, mes, en lloc de filar, el que feia era enredar el fil. Aleshores arribà la bruixa i de la finestra estant preguntà:

— Que estàs filant nebodeta? Estàs filant estimada?

— Sí, tieta — féu el Gat imitant la veu de l'Eustòlia — estic filant.

La bruixa entrà a la cabana i en veure que era el Gat-Negre qui estava filant agafà un garrot i li ventà una garrotada amb tota la seva força; el Gat fou amatent a saltar-li a la cara i mentre amb la garrotada asclava pel mig la filosa i el fus, el Gat d'una urpada li tragué un ull.

— Ah! Mal lladre de Gat-Negre! — feia la bruixa mentre de la boca li eixia tot de salivera de ràbia. — A mi em treus un ull mentre deixes escapar la meva nebodeta, quan la teva obligació era treure'ls-hi tots dos a ella!

— Amb tant d'anys com porto al teu servei — respongué el Gat, — mai m'has donat ni un osset, en canvi ta neboda m'ha regalat una bona tallada de pernil fresc!

Baba-Groixnia, boja de ràbia anà investint a tothom amb el garrot, mes tothom li contestava el que feia el cas.

Els gossos li digueren:

— T'hem servit molts anys sense que mai per mai ens donessis ni una crosteta de pa, en canvi ta neboda ens n'ha donat un bocí que era tendre com la mantega i blanc com la llet!

La criada li respongué:

— En tants anys com te serveixo mai m'has obsequiat ni amb un fil de roba, ta neboda, en canvi, al cap d'un moment de conèixer-me ja m'ha regalat un mocadoret de seda amb randes.

Les portelles del clos grunyiren:

— Tantes anyades com hem passat a sol i serena pel teu servei i mai has tingut la gentilesa d'untar nostres frontisses amb seü, no obstant i els grinyols que feiem en obrir i tancar, ta neboda, en canvi, a la segona vegada d'oïr-los ja ens ha untat els ferros amb oli fil!

El pollanc contestà:

— Tants i tants anys fent ombra al teu clos i mai has estat màrtir de garantir-me ni amb una mala veta, ben diferent de tu ha estat ta neboda qui la segona vegada de veure'm ja m'ha engalanat amb aquesta cinta roja!

Baba-Groixnia, amb el dolor que li feia l'ull escorxat pel Gat-Negre i amb les respostes que li anaven fent els seus servents, anà irant-se de mala manera fins que amb una rebolcada muntà a cavall del seu morter el qual començà a xurriaquejar amb tota sa ràbia amb la pica-mà i, escombrant i esborrant amb l'escombra les senyals que anava deixant per terra, empenygué la persecució de la pobreta Eustòlia.

La nostra amigueta ja era molt lluny, però el morter de Baba-Groixnia vo'ava amb una fúria de torb. Na

Eustòlia atansà l'orella a terra i pogué oïr no gaire lluny el terribastall que feien la fullaraca arremolinada, els arbres cruixint amb el vent huracanat que acompanyava sempre la bruixa, i els cops que ella arriava a son morter. Aleshores l'Eustòlia llençà vers darrera seu la tovallola i així que aquesta tocà a terra quedà convertida en un riu caudalós i profund que venia Déu sap d'on i no s'acabava fins a la llunyana mar Càspia. (1)

La bruixa arribà a la vora del riu i en veure l'obstacle que se li interposava, va petar les dents de ràbia i se'n

(1) Sembla fer referència al riu Volga (N del T.)

tornà a la cabana a buscar el seu ramat de bous per portar-los a la vora del riu i fer-los-hi beure tota l'aigua que baixava. Però arribaren els bous, s'atiparen de beure aigua, i el riu no minvà ni el través d'un dit. Aleshores, per alleugerir-se de pes, deixà el morter a la vora del riu i muntà a cavall de l'escombra, la qual féu un salt prodigiós, travessà el riu i tornà a emprendre la persecució de na Eustòlia. Quan aquesta oí que la bruixa tornava a atansar-se, llençà la pinta enrera, la qual, en tocar a terra, quedà convertida en una obaga espessíssima.

La bruixa hi arribà i començà a rosegat els troncs dels arbres del bosc per provar d'obrir-s'hi pas, però, per fi, desesperada, i traient foc pels queixals i per l'únic ull que li quedava, empenygué el camí de retorn a la cabana a cavall de l'escombra, i en passar a l'altra banda del riu, a cavall del morter que s'esperava.

Aquell mateix dia arribà el pare de l'Eustòlia a sa casa i trobà la seva muller plorant desesperada, o més ben dit, fent veure que plorava desesperada.

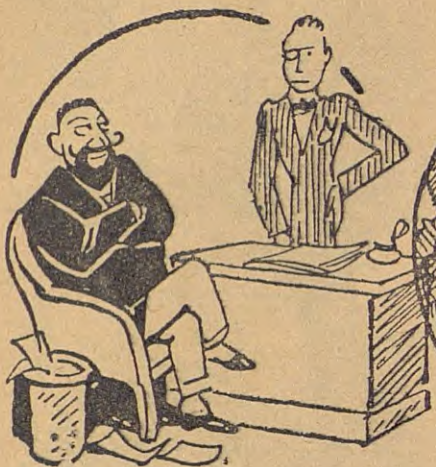
— I ara, muller, per què plores així? — li preguntà, tot emocionat. — On és la meva filla?

— Ai, espòs meu! — feia la madrasstra. — Si tu sabessis que aquest matí, en treure aigua del pou, s'hi ha capbuçat i hi ha caigut a baix!

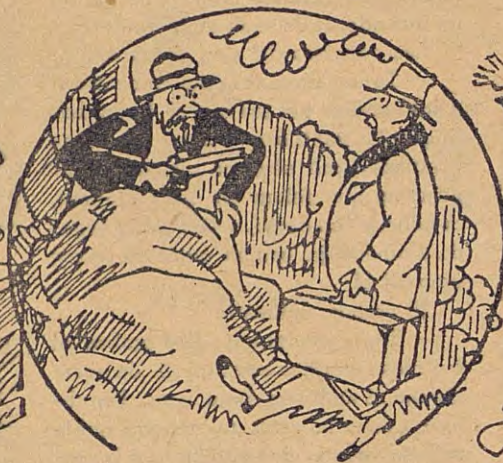
Quan el pare oí aquelles paraules, poc se n'hi mancà per caure sense sentits. Immediatament començà a demanar auxili i al moment s'omplí la casa de veïns, els quals, en saber el que ocorria, tot seguit portaren cordes i ja es disposaven a baixar al pou

(Continuarà)

El detectiu

— Heu d'agafà en Prenk Halé.
— Demà mateix hi aniré.

— Deu-me els diners o la vidal
— Ai senyor! l'he ben fregida!

Prò troba enlloc de cartera
dos rates de claveguera,

— Senyor lladre, passi-ho bé!
— Ah, pillol! t'atraparé!

— He sentit la seva veul
On deu sè el galifardeu?

Em sembla que és aquí dalt.
Ara si que prendrà mall!

— No hi ha ningú! Està embruixat!
Ai que me l'he carregat.

Era un lloro! maleit!
Jo si que l'he ben fregit!

UN RETALLET DE CADA COSA

DEL TEMPS ANTIC

Aquiles, el *lleuger de peus* era fill de Peleus el *fàngós* i de Tetis, deessa marina. Va nèixer destinat a fets elevats i en quan fou a ús de raó li fou ofert d'escollir entre una vida tranqui-la i llarga o una degloriosa i curta. Es-collí la curta i sa mare en saber-ho el féu portar a un palau de prínceps on el vestiren de donzella i el tingueren amagat i allunyat de la coneixença de les guerres i de les armes.

S'esdevingué llavors, que els prínceps grecs volgueren fer la guerra a Troia, la ciutat asiàtica llur rival i havent consultet l'oracle de Delfos sobre el que calia fer, aquest els respongué que vencerien si portaven entre ells Aquiles. Els prínceps envi ren a cer-car el jovenet però sa mare ni sos guardians no els el volgueren entregar i negaren sa presència, mantenint-lo disfressat de noia. Però l'astut Ulisses, un dels enviats, féu sonar son corn de guerra i l'ardit xicot en oir lo saltà de son amagatall, llençà la disfressa i se n'anà amb els guerrers.

Era invulnerable en tot el cos, menys en un petit espai sota el taló. Quan després de moltes gestes i vic-tòries davant Troia anava a casar-se amb una filla del rei d'aquella ciutat, al moment que s'agenollà davant l'al-tar un fill del mateix rei, Paris, famós arquer, li llençà una sageta al puntflac, que li causà la mort.

VAGA DE VOCALS

.g.. n gr.m.t.c h. h.v..
D. n.nx.l h. c nv..t
p.rq.. n .ls d.l s. c.st.t
h. h. f.lt.s d'.rt.gr f...

FAULES D'ISOP

XVII — El corb i la serp

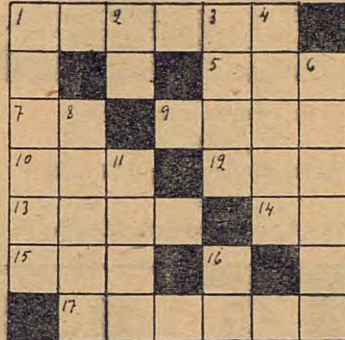
Un corb, mancat d'aliment veié una serp que dormia en cert lloc assole-llat i llencant-se sobre ella l'eixarpà. Però la serp despertà i el mossegà i anant a morir exclamava: Ai de mi,

infeliç, que enloc d'un profit he trobat la mort!

Moralitet: La faula es dirigeix al qui es posa en perill per cercar un tresor.

MOTS CREUATS

Horizontal: 1 Abridalls. 5 Masia. 7 Afirmació. 9 Diminutiu de Cecília. 10 Astre rei. 12 Quart de pesseta. 13 Anys de la persona. 14 Pronom per-

sonal. 15 Celebre tio ianqui. 17 Bet-zol.

Vertical: 1 Coses que piquen. 2 Negació. 3 Rei alarb. 4 El mar ho és. 6 Temps del verb saludar. 8 Color que s'obté amb iode. 11 Monjo budis-ta. 16 Nota.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Terra del foc: Així anomenada per-què hi fa molt fred. Si, no ho cregueu paradoxal, hi fa fred i hom ha d'en-cendre foc a tot hora, d'aquí li ve el nom.

És al final de la Patagònia de la qual n'està separada per l'estret de Magallanes. Per cert que féu un gran bunyol en Magallanes en descobrir un estret tan estret. Podia haver-lo des-cobert un xic més ample i els vaixells no patirien tant per passar-lo.

Al final de la Terra del Foc hi ha el Cap nomenat de Forn per mala tra-ducció car son veritable nom és Cap

de la Banya, que això vol dir Horn eⁿ anglés. Trencar el Cap Horn és un fet gloriós en la vida d'un mariner, enca-rra que no sé com deuen fer-s'ho per trencar-lo car és força més dur que una vulgar cantonada.

MARC POLO

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Al capdamunt d'aquell faig un ocell sembla que hi veig que, encara que negre i lleig, figura més gros que un gaig. Tot arrupit me n'hi vaig, li tiro... *pam!* Jo m'envig; prenc l'escopeta d'en Puig, torno a apuntar-lo al bell mig, de plomes faig un esquitx i l'ocell, encara faig.

PONS I DE FUSTER

— Com anem? — a un sabatè que era geperut digué un dia en Vilamagí, i el sabater li va di:
— Noi, no pu anar més bé!
— Bo és això! — Que és bo! encara m'acabo de cargolar!
— No aneu bé? — Home, repara: si podia més bé anar no aniria com vaig ara!

C. TORRES

Solucions al número passat

Al geroglific comprimit:
Igualada.

Als mo's creuats:

B	R	A	S	A		E	S
O	U		E	L	E	N	A
	D	O		T	E		B
R	E	S	A	R		S	E
A	S		R	E	M	A	R
B		E	M		U	N	
I	L	L	E	S		A	M
A	T		S	O	R	R	A

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 426 — Celestí Oller

N.º 427 — Elvira Mans

N.º 428 — Màxim Celma

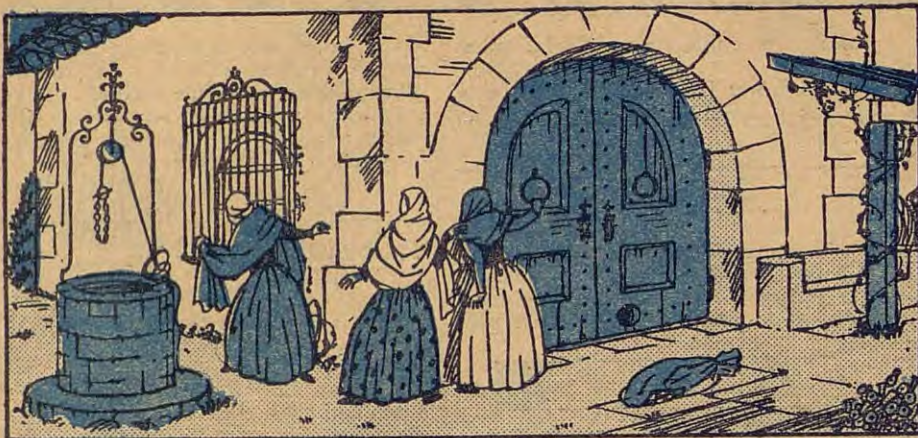
N.º 429 — Josep Sarobé

Redacció i Administració, Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

L'HOSTAL DE LA PEIRA

Cançó popular

Ninots D'IVORI

A l'Hostal de la Peira
olà
dames hi van anar
olà
dames hi van anar

ja en truquen a la porta
olà
ja en responen «qui hi ha?»
olà
ja en responen «qui hi ha?»

— Som unes pobres dames
si ens voleu allotjar.
— Obre'ls la porta, mossa
i deixa-les entrar.

Diuen a la mestressa:
— Què hi ha per sopar?
— Hi ha cargols amb ceba
sanfaina i bacallà.

— Porteu de tot mestressa
de tot volem menjar.
Quan varen estar tipes
demanen per cotxar

— Acompanya-les mossa
acompanya-les dalt.
La mossa desconfia,
no li van agradar.

Quan foren a la cambra
pel pany les va mirar:
porten calceta curta,
pistoles al costat.

Se'n baixa a baix la mossa
— Mestressa a l'aguart
que aquesta nit mestressa
ens vénen a robar.

— Què dius esbojarrada
diga'm per què ho has dit?
no veus que són tres dames
que vénen de camí.

(Seguirà)